

Fővárosi Ítéltábla mint harmadfokú bíróság
2.Bhar.174/2013/5. szám

A Fővárosi Ítéltábla mint harmadfokú bíróság a 2014. év február hó 4. napján megtartott nyilvános ülésen meghozta a következő

v é g z é s t :

A testi sértés vétsége miatt a vádlott ellen indított büntetőügyben a Fővárosi Törvényszék mint másodfokú bíróság 2013. év április hó 18. napján kelt 20.Bf.10.364/2012/7. számú ítéletét **helybenhagyja** azzal, hogy az elsőfokú ítéletnek a vádlottat a magánvádló jogi képviselője részére 30.980 (harmincezer-kilencszáznyolcvan) Ft ügyvédi munkadíj fizetésére kötelező rendelkezését mellőzi.

A vádlott személyi azonosító igazolványának szám't pontos'tja.

A bíróság kötelezi a magánvádlót, hogy a végzés jogerőre emelkedését követő 15 napon belül fizessen meg vádlott részére 48.260 (negyvennyolcezer-kettőszázhatvan) Ft ügyvédi munkadíjat.

A végzés ellen további fellebbezésnek nincs helye.

I n d o k o l á s :

A Pesti Központi Kerületi Bíróság a 2012. május 11. napján kelt 17.B.34.814/2010/20. számú ítéletével a vádlott bűnösségét testi sértés vétségében (Btk.170.§ (1) bekezdés) állapította meg, s ezért őt megrovásban részesítette. A bíróság kötelezte a vádlottat, hogy az ítélet jogerőre emelkedésétől számított 15 napon belül fizessen meg a magánvádló jogi képviselője részére 30.980 Ft ügyvédi munkadíjat.

Az elsőfokú bíróság által megállapított történeti tényállás lényege szerint a vádlott és a magánvádló között 2009. évben a házasságuk felbontása iránt polgári peres eljárás indult. 2010. május 1. napján reggel 8 óra körül a közös lakásuk fürdőszobájában összeszólalkoztak. Ennek során a vádlott egyik-egyik kezével megragadta a magánvádló egyik-egyik kezét annak megakadályozása érdekében, hogy felesége a mosógépben lévő ruháit kipakolja. A fogásból szabadulni igyekvő magánvádló bal csuklójára a vádlott olyan erővel fogott rá, hogy a szorítás következtében azon 8 napon belül gyógyuló véraláfutás keletkezett. A magánvádló joghatályos magánindítványt terjesztett elő.

Az ítélet indokolása szerint a tényállás a bekövetkezett sérülés körében a magánvádoló előadásán és a Péterffy Sándor utcai Kórház és Baleseti Központ által kiállított ambuláns kezelőlap adatain alapszik.

A vádlott bűnösségét eshetőlegesen szándékkal megvalósított testi sértés vétségében (Btk.170.§ (1) bekezdés) megállapította és vele szemben intézkedésként megrovást alkalmazott.

Az elsőfokú ítélet ellen a vádlott és védője felmentésért jelentettek be fellebbezést.

A Fővárosi Törvényszék mint másodfokú bíróság a 2013. április 18.napján kelt 20.Bf.10.364/2012/7. számú ítéletével az elsőfokú ítéletet megváltoztatta és a vádlottat az ellene testi sértés vétsége (Btk.170.§ (1) bekezdés) miatt emelt vád alól felmentette. Megállapította, hogy a másodfokú eljárásban felmerült 71.223 Ft bünyügyi költséget a magánvádoló köteles az államnak megfizetni.

A másodfokú bíróság a felülbírálat során a tényállás teljes felderítése érdekében bizonyítást vett fel, melynek keretében igazságügyi orvosszakértő kirendelésére került sor. A Fővárosi Törvényszék dr. Molnár Miklós igazságügyi orvosszakértői véleményét a fellebbezési tárgyaláson iratismertetéssel a bizonyítás részévé tette. A szakértői vélemény szerint az ambuláns vizsgálati lelet orvosszakértői szempontból testi sérülés keletkezésének kétséget kizáró bizonyítékát nem adja. Határozottan állította, hogy a csuklótájékot ért kis-közepes erejű tompa mechanikai behatás - szemben a magánvádoló előadásával - ájulás előidézésére alkalmatlan, ahogyan arról a magánvádoló beszámolt. Végezetül a szakértő szükségesnek tartotta kiemelni, hogy a magánvádoló a feljelentésében kijelentette, miszerint testi sérülése nem keletkezett, majd később duzzanatra és vérbeszűrődésre hivatkozott, amely ellentmondásra orvosszakértőileg nem adható magyarázat.

A másodfokon felvett bizonyítás eredményeként a Fővárosi Törvényszék megítélése szerint nem helytálló az elsőfokú ítélet második oldalának első bekezdésében írt azon megállapítás, miszerint a vádlott olyan erővel fogott rá felesége bal csuklójára, hogy a szorítás következtében a magánvádoló bal csuklóján vérálfutás keletkezett, melynek büntetőjogi gyógytartama 8 napon belüli volt. Ehelyett a másodfokú bíróság azt rögzítette, hogy a vádlott a mosógépben lévő ruhái kipakolásának megakadályozása érdekében külön-külön megragadta a magánvádoló mindkét kezét, melynek során nem okozott sérülést a magánvádolónak.

A Fővárosi Törvényszék mint másodfokú bíróság a helyesbített tényállás alapján megállapította, hogy a vádlott szándéka még eshetőlegesen sem irányult testi sértés előidézésére, sérülés nem keletkezett. Kitért arra, hogy a vádlott magatartása még tetteles becsületsértésnek sem minősíthető, miután az csak sérülést nem okozó bántalmazás, vagy megalázó jellegű érintés esetén merülhetne fel, amely körülmények az adott esetben nem állapíthatóak meg. Erre figyelemmel a vádlottat az ellene könnyű testi sértés vétsége miatt emelt vád alól büncselekmény hiányában felmentette.

Megállapította, hogy a másodfokú eljárásban az orvosszakértő kirendelésével felmerült 71.223,- Ft bűnügyi költséget a magánvádló viseli.

A másodfokú bíróság ítélete ellen a magánvádló fellebbezést jelentett be.

A vádlott védője írásbeli beadványában kiemelte, hogy a másodfokú eljárásban felvett bizonyítással a tényállás teljes körűen felderítetté vált, a másodfokú bíróság ítélete megalapozott. A Fővárosi Törvényszék jogi álláspontjával egyetértve utalt az Igazságügyi Orvostani Intézet Módszertani leveléből a könnyű testi sértés vétsége és - a bírói gyakorlat szerint - a tetteges becsületsértés megállapíthatóságának feltételeire és az adott esetben azok hiányára. Indítványozta, hogy az ítélőtábla a Fővárosi Törvényszék másodfokú ítéletét hagyja helyben. Egyúttal kérte, hogy az ítélőtábla a magánvádlót kötelezze az első-, másod-, és harmadfokú eljárásban a terhelt védelmével összefüggésben felmerült összesen 46.000 Ft és ÁFA bűnügyi költség megfizetésére a terhelt javára.

A harmadfokú eljárásban a nyilvános ülésen a magánvádló jogi képviselője amellet érvelt, hogy a másodfokú bíróság felülmérlegelte az elsőfokú bíróság által megállapított tényállást. E tevékenységét azért kifogásolta, mert álláspontja szerint a Fővárosi Törvényszék az igazságügyi orvosszakértői véleményre alapozottan állapította meg, hogy a magánvádló nem szenvedett sérülést a vádlott magatartása következtében, az orvosszakértő azonban nyelvtanilag tévesen értelmezte az ambuláns kezelőlapban rögzített állapotot. Abban ugyanis a véraláfutás és nyomásérzékenység után pontosvessző írásjel található, e sérüléseket megállapították, az ezután jelzett duzzanatra vonatkozik csupán, hogy az nem diagnosztizálható. A magánvádló bal csuklóján keletkezett piros foltokat, de a duzzanatot is a gyermekük észlelte, így az igazságügyi orvosszakértői vélemény megalapozatlan. Hivatkozott arra is, hogy az orvosszakértőnek a magánvádló ájulására vonatkozó véleménye nem tartozik az ügy tárgyához, az semmilyen összefüggésben nincs a csukló sérülésével, ezért érthetetlen, hogy ezzel kapcsolatban miért nyilvánított véleményt. Álláspontja szerint a magánvádló sérelmére a könnyű testi sértés elkövetése a magánvádló vallomása és az ambuláns kezelőlap adatai alapján megállapítható, az elsőfokú bíróság által rögzített tényállás megalapozott. Indítványozta a másodfokú ítélet megváltoztatásával a vádlott bűnösségének megállapítását és büntetés vagy intézkedés alkalmazását.

A magánvádló nem kívánt felszólalni.

A védő felszólalásában elsődlegesen arra utalt, hogy a perrendi szabályok szerint a harmadfokú eljárásban nincs lehetőség eltérő tényállás megállapítására, azt a bíróság helybenhagyja, vagy megalapozatlanság esetén a másodfokú ítélet hatályon kívül helyezése jöhet szóba. Álláspontja szerint azonban a másodfokú eljárásban felvett bizonyítás alapján a tényállás megalapozott. Az igazságügyi orvosszakértő véleménye teljeskörű, alappal nem vitatható, az abban foglaltak következetes és meggyőző cáfolatát adják a magánvádló állításainak. Kiemelte, hogy az adott esetben a büntetőbíróságot eszközül használják a családjogi vitában, amellyel a magánvádló elérte, hogy a vádlottnak el kellett hagynia a közös lakásukat. Indítványozta, hogy a harmadfokú bíróság hagyja helyben a másodfokú bíróság ítéletét, amelyben a vádlottat bűncselekmény hiányában felmentette az ellene

könnyű testi sértés vétsége miatt emelt vád alól. Egyben indítványozta azt is, hogy az ítélőtábla az első- és másodfokú eljárás vonatkozásában összesen 34.000 Ft és ÁFA összegben, továbbá a harmadfokú nyilvános ülés tartamának megfelelő összegben kötelezze a magánvádlót a terhelt javára a védői díj megfizetésére.

A vádlott az utolsó szó jogán nem kívánt szólni.

A magánvádló fellebbezése nem alapos.

A Fővárosi Ítélőtábla a fenti perorvoslat alapján bírálta felül az első- és másodfokú bíróság eljárását és a másodfokú bíróság ítéletét. Ennek során megállapította, hogy az eljáró bíróságok a perrendi szabályok megtartásával folytatták le eljárásukat.

Az ítélőtábla a döntés érdemét illetően a másodfokú bíróság által megállapított tényállást megalapozottnak találta.

A magánvádló a sérelmezett cselekmény miatt először a rendőrségre ment, ahonnan láttelel beszerzésére irányították. Ezután kereste fel az ügyeletes ambulanciát, ahol személyes vizsgálata alapján rögzítették az állapotát és elmondása szerint az előzményeket. Ennek a láttelelnek a birtokában ment vissza a magánvádló a rendőrségre és tette meg feljelentését. A feljelentésében kijelentette, miszerint „a férjem nem bántalmazott, csak erősen megszorította a csuklómát. A szorítás következtében a bal csuklómon sérülés nem keletkezett, csak nyomásra érzékeny”. Az ambuláns kezelőlapból kitűnően a magánvádló elmondása szerint a férje a bal csuklóját megszorította, ezt követően eszméletvesztése volt. Állapotáról „B. csuklón suffúsió, nyomásérz., kif. duzzanat nincs, KB rendben.” megállapítás szerepel. Ebben a felsorolásban a nemleges tünetek közötti vessző felsorolást jelent, pont írásjel csak a rövidítések esetében található.

Téves ezért a jogi képviselő felvetése, miszerint a másodfokú bíróság által kirendelt igazságügyi orvosszakértő véleményében nem a nyelvtani szabályoknak megfelelően értelmezte az ambuláns kezelőlapban rögzített állapotot.

A magánvádló ennek a láttelelnek a birtokában tette meg feljelentését, amelyben sérülés keletkezéséről maga sem számolt be.

A másodfokú bíróság bizonyítás felvételével rendelkezett az igazságügyi orvosszakértői vélemény beszerzéséről. Kirendelő végzésében sérülés keletkezésére, a vádlott vagy a magánvádló előadása szerinti történés összhangjára és egyéb kérdésekre kérte a vélemény kialakítását. Ezek között szerepelt az is, hogy lehetséges-e csuklószorítás következtében az eszméletvesztés.

Az igazságügyi orvosszakértői vélemény szerint a vizsgálati lelet testi sérülés keletkezésének bizonyítékát nem adja.

Emellett az orvosszakértő kizárta, hogy a sérülést nem keletkeztető kis-közepes erejű csuklószorítás miatt ájulás következett be, az adott mechanizmus erre alkalmatlan.

Az ítélet tábla a jogi képviselő vonatkozó kifogására tekintettel hangsúlyozza, hogy az igazságügyi orvosszakértő a másodfokú bíróság kifejezett kérdésére fejtette ki az eszméletvesztésre vonatkozó válaszát. Ennek hiányában is lehetősége lett volna - egyéb észrevétel okán - megjegyzést fűzni a magánvádló ezen állítására. Jóllehet az esetleges sérülést az utána bekövetkező eszméletvesztés nem befolyásolja - ahogyan erre a jogi képviselő helyesen utalt -, de a magánvádló szavahihetőségére, az események felnagyítására kihatással lehet.

A magánvádló az elsőfokú tárgyaláson már véraláfutásokról, a bal csukló duzzanatáról beszélt és érhetetlennek tartotta, hogy ezek a látélethez miért nem szerepelnek.

A másodfokú bíróság a lefolytatott bizonyítási eljárás alapján a perrendi szabályoknak megfelelően helyesbítette az elsőfokú bíróság által rögzített tényállást, e tevékenysége nem értékelhető a bizonyítékok törvényben kizárt felülmérlegelésének. Megalapozottan állapította meg, hogy a vádlott magatartása következtében a magánvádló nem szenvedett sérülést. A másodfokú bíróság rendelkezésére álló bizonyítékok egyenkénti és egybevetett mérlegelése logikus, meggyőző, megfelel az iratok tartalmának. A törvényszék indokolása átfogó, az általa helyesbített tényállás megalapozott.

A harmadfokú eljárásban a megalapozottnak ítélt tényállás irányadó volt. Annak alapján a törvényszék helytállóan állapította meg, hogy a vádlott magatartása még eshetőlegesen sem irányult testi sértés előidézésére. Sérülés hiányában törvényesen mentette fel a vádlottat bűncselekmény hiányában az ellene könnyű testi sértés vétsége miatt emelt vád alól.

Jogi indokolásában arra is helyesen utalt, hogy a vádlott cselekménye tetteles becsületsértésnek sem minősíthető, miután a körülmények erre sem nyújtanak alapot. A mosógép használata körüli vitát a válófélben lévő házastársak feszült viszonya magyarázta, a vádlott cselekménye nem értékelhető a magánvádló testének bántó, megalázó érintéseként.

A védő alappal utalt a feljelentés céljára, a büntetőbíróság határozatának a válóperben történő felhasználására. A magánvádló jogi képviselője kifejezett nyilatkozatot tett ebben a tekintetben, amikor kijelentette, hogy „mi nem börtönbe akartuk juttatni az alperest, a büntetőeljárás jogkövetkezményeit kívántuk felhasználni.” (20.P.106.757/2009/87. számú, a bontóperi tárgyaláson készült jegyzőkönyv 3. oldala)

Mindezekre figyelemmel a Fővárosi Ítélet tábla mint harmadfokú bíróság a Fővárosi Törvényszék mint másodfokú bíróság ítéletét a Be.397.§-a alapján helybenhagyta.

Ugyanakkor a másodfokú bíróság az elsőfokú - bűnösséget kimondó - ítéletének megváltoztatása során a vádlott felmentése mellett elmulasztott határozni a vádlottat az ügyvédi munkadíj megfizetésére kötelező elsőfokú rendelkezés körében.

Az elsőfokú ítéletben a magánvádló jogi képviselője részére fizetendő ügyvédi munkadíj a Be.338.§ (1) bekezdésén, a vádlott bűnösségén alapult. Felmentése folytán ennek jogalapja hiányzik, ezért az ítéletábra a másodfokú határozat hiányosságát az elsőfokú ítélet e rendelkezésének mellőzésével korrigálta.

A vádlott személyazonosító igazolványának száma megváltozott, ezt az ítéletábra az okirat bemutatása szerint rögzítette.

A harmadfokú eljárásban a védő ügyvédi munkadíj megfizetése iránt részletes költségelszámolást nyújtott be. Az ítéletábra a 26/2003. (VII.1.) IM-BM-PM együttes rendelet 6.§ (1) bekezdés és (3) bekezdése szerint a terhelt védelmével kapcsolatban felmerült díjat a következők szerint állapította meg.

Személyes meghallgatás 10.000 Ft + ÁFA. elsőfokú halasztott tárgyalás 2.000 Ft + ÁFA, elsőfokú tárgyalás 12.000 Ft + ÁFA, másodfokú tárgyalás 10.000 Ft + ÁFA, harmadfokú nyilvános ülés 4.000 Ft + ÁFA, összesen 48.260 Ft.

Az ítéletábra a vádlott felmentése következtében a vádlott részére a fenti összegű ügyvédi munkadíj megtérítésére a Be.514.§ (1) és (4) bekezdése, valamint a Be.339.§ (1) bekezdése értelmében kötelezte a magánvádlót.

Budapest, 2014. év február hó 4. napján

. Lassó Gábor sk.

A tanács elnöke

**Dr. Révész Tamásné sk..
Fatalin Judit sk.**

előadó bíró

bíró

A Fővárosi Törvényszék mint másodfokú bíróság 20.Bf.10.364/2012/7. számú ítélete a Fővárosi Ítéletábra mint harmadfokú bíróság 2.Bhar.174/2013/5. számú végzésében foglalt változtatással 2014. február hó 4. napján jogerőre emelkedett és a bűnügyi költség, illetve munkadíj tekintetében végrehajthatóvá vált.

Budapest, 2014. év február hó 4. napján

Dr. Lassó Gábor sk.

a tanács elnöke

A kiadmány hitelül:

tisztviselő